

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **TERMO Děčín a. s.**, IČO: 64050882,
sídlem Oblouková 958/25, 405 02 Děčín,
zastoupená Mgr. Lukášem Votrubou, advokátem,
sídlem Moskevská 637/6, 460 01 Liberec,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2023, č. j. KUUK/087320/2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2023, č. j. KUUK/087320/2023, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 16. 1. 2023, č. j. MDC/6598/2023, jímž byla podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a dle § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 503/2006

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Sb.“), povolena změna dokončené stavby (stavební úprava) „*Plynofikace vytápění bytového domu X*“ na pozemku p. č. X, v katastrálním území X. Žalobkyně se současně domáhala přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

1. Žalobkyně úvodem podané žaloby stručně shrnula dosavadní průběh projednávané věci. Následně s odkazem na dikci § 2 odst. 2 písm. c) body 11. a 14. zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), uvedla, že je licencovaným výrobcem tepelné energie, přičemž má též licenci na rozvod tepelné energie. K samotnému rozvodu tepelné energie žalobkyně používá soustavu zásobování tepelnou energií (dále jen „SZTE“). Dále žalobkyně uvedla, že SZTE je samostatnou nemovitou věcí – liniovou stavbou, jak plyne z § 509 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). SZTE ve vlastnictví žalobkyně je zároveň stavbou veřejné technické infrastruktury.
2. Dle žalobkyně pak stavební zákon a vyhláška č. 503/2006 Sb. mj. stanovují obsahové náležitosti stavebního povolení, pokud se týká zahrnutí podmínek určených vlastníky veřejné technické infrastruktury k napojení stavby na ni. Žalobkyně v tomto ohledu poukázala na podmínky, které uvedla již v podaných námitkách ze dne 30. 3. 2021 v rámci vedeného správního řízení, přičemž upozornila na to, že projektová dokumentace ani samotná žádost ve věci nestanovují, kdy má dojít k odpojení budovy od SZTE v jejím vlastnictví. Zásah do vlastnictví žalobkyně přitom dle jejího názoru spočívá v tom, že rozhodnutí správních orgánů nestanovila jasný postup, na základě kterého dojde k odpojení SZTE od vnitřního systému vytápění a rozvodu teplé vody v budově. Žalobkyně proto požadovala, aby byl jasně určen okamžik, kdy dojde k odpojení budovy (tj. vnitřních rozvodů tepla) od SZTE, a to z důvodu, aby mohla jednoznačně definovat podmínky k ochraně SZTE. Dané podmínky totiž žalobkyně považuje za zásadní právě k ochraně SZTE. Podle žalobkyně tedy mělo být správními orgány zajištěno, že dojde k trvalému odpojení budovy od SZTE, aby nemohl v důsledku napojení nového zdroje nastat stav předpokládaný v § 77 odst. 4 energetického zákona. Žalovaný se přitom k odvolání žalobkyně výše popsány skutečnostmi dostatečně nezabýval (resp. nezahrnul veškeré žalobkyní požadované podmínky do stavebního povolení), a proto je dle jejího názoru napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobkyně tak namítla zásah do vlastnického práva k SZTE z toho důvodu, že správní orgány nezahrnuly některé jí požadované podmínky do podmínek pro provedení stavby, resp. že obsah některých podmínek stavební úřad upravil.
3. Podle názoru žalobkyně tudíž stavební úřad ponechává otázku odpojení zcela nevyřešenou, byť je pro ochranu SZTE zcela zásadní. Stavební povolení musí řešit v případě změny způsobu vytápění i odpojení, aby mohly být stavební činnosti považovány za změnu způsobu vytápění (tj. musí být známy konkrétní kroky, které budou prováděny na rozvodném tepelném zařízení).
4. Žalobkyně poté doplnila, že je na předmětný stavební záměr nutno nahlížet tak, že bude napojován na již existující systém vytápění, kde je zdrojem tepla SZTE. Dle žalobkyně proto byly správní orgány povinny na danou věc aplikovat zejména § 110 odst. 2 písm. d) a § 115 stavebního zákona ve spojení s § 18c odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb. Pokud tedy stavební úřad do prvostupňového rozhodnutí řádně nepřevzal požadavky žalobkyně jako vlastníka technické infrastruktury, neaplikoval správně § 115 stavebního zákona a § 18c odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. a) vyhlášky 503/2006 Sb. Tím došlo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k přímému zásahu do vlastnického práva žalobkyně k SZTE, neboť nebyly zahrnuty podmínky k ochraně SZTE.

5. Žalobkyně dále poukázala i na dikci § 77 odst. 5 energetického zákona a § 77 odst. 4 téhož zákona. Rozhodnutí žalovaného tak dle žalobkyně působí vnitřně rozporně, když na jednu stranu konstatuje, že předmětem dané věci není odpojení budovy od SZTE, avšak na druhou stranu uvádí, že dojde k odpojení budovy od SZTE, aniž by k tomu existoval nějaký relevantní důkaz, ze kterého by mohl tuto skutečnost dovodit. Dle žalobkyně je tedy v řešeném případě rozporná situace, když z projektové dokumentace nelze dovodit, kdy přesně dojde k odpojení budovy od SZTE. Nebylo tak postaveno najisto, že v době zřizování nového zdroje bude již budova odpojena od SZTE, a tedy celá věc měla být posuzována dle § 77 odst. 4 energetického zákona. Žalobkyně tak byla nesprávnou aplikací práva ze strany žalovaného zkrácena na svých právech jako vlastníka SZTE a držitel licence pro rozvod tepelné energie, neboť stavebník je za dané situace oprávněn provádět stavební činnost za stavu, kdy mohou být propojeny systémy SZTE a zdroje nového.
6. Následně žalobkyně namítla nedostatečná skutková zjištění správních orgánů stran existence majetkového rozhraní mezi jejím rozvodným tepelným zařízením umístěným v budově a samotnými rozvody tepla. Žalobkyně totiž z výkresu (situace), která se nachází ve správním spisu, není schopna určit, kde konkrétně se toto majetkové rozhraní nachází - tj. zda nedochází k zásahu do jejího vlastnictví. K tomu žalobkyně poukázala na dikci § 509 občanského zákoníku. Zároveň zmínila, že se správní orgány při řešení této otázky spolehly pouze na projektovou dokumentaci předloženou stavebníkem, kdy z této dovodily, že stavba bude prováděna na majetku stavebníka. Dále uvedla, že aplikace § 79 odst. 2 energetického zákona žalovaným byla nesprávná, neboť žalovaný nemá zjištěno, kdy bylo vybudováno rozvodné tepelné zařízení, a tudíž nešlo určit rozhodnou právní úpravu pro řešení vlastnických vztahů. Žalovaný zároveň ani neuvádí, jak § 79 energetického zákona ve věci aplikoval - tj. jaký zjistil skutkový stav, přičemž je tak dle žalobkyně řešení otázky vlastnictví rozvodů v budově nepřezkoumatelné. Správní orgány přitom disponují archivem veškeré projektové dokumentace týkající se dotčené budovy a SZTE, a proto byly schopny na základě relevantních důkazů zjistit, kde přesně se majetkové rozhraní nachází. Případně dle tvrzení žalobkyně měly uložit stavebníkovi, aby prokázal vlastnictví k rozvodům tepla v budově, což stavebník sám neučinil. Správní orgány pak také opomenuly skutečnost, že k rozvodnému tepelnému zařízení náleží i další technologická zařízení (např. měřicí zařízení a signalizační kabely), která v projektové dokumentaci ani nejsou zmíněna. Žalobkyně tak namítla způsob zjištění skutkového stavu, přičemž má za to, že by mělo být majetkové rozhraní mezi rozvodným tepelným zařízením a domovními rozvody zjištěno zákonným způsobem. Pokud by totiž byla předmětná stavba realizována na majetku žalobkyně, pak byl stavebník povinen doložit její souhlas k provedení stavby ve smyslu § 184a stavebního zákona. V tomto ohledu žalobkyně poukázala také na to, že již v průběhu řízení vedeném před stavebním úřadem namítala, že je SZTE zřizována a provozována ve veřejném zájmu [§ 2 odst. 2 písm. c) a § 3 energetického zákona]. SZTE tak požívá zvláštní ochrany, přičemž je na správních orgánech, aby z úřední povinnosti řádně zjistily, kde je SZTE umístěno, kdo je jejím vlastníkem a zda stavba případně do SZTE nezasahuje.
7. Dle žalobkyně poté odpojení budovy od SZTE není předmětem namítaných rozhodnutí správních orgánů. Jestliže tedy o odpojení nebylo rozhodnuto, nemohou správní orgány v rámci jejich rozhodnutí považovat odpojení za skutečnost, která nastane, což má vliv na posouzení potřeby podmínky, že k odpojení musí dojít před zahájením samotné stavební

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

činnosti tak, aby nedošlo k ohrožení SZTE. Daná otázka, tak byla správními orgány řešena rozporně.

8. Závěrem žalobkyně namítla, že se správní orgány v rámci namítaných rozhodnutí nezabývaly ochranou SZTE ve veřejném zájmu, jak deklarují § 2 a § 3 energetického zákona.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K tomu nejprve poukázal na samotné odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále zmínil, že ne všechny požadavky, které žalobkyně navrhovala zahrnout do podmínek rozhodnutí stavebního úřadu, byly pro provedení dané stavby relevantní, a ne všechny se týkaly výhradně ochrany vlastnických práv žalobkyně zakládajících její účastenství ve věci. Takové podmínky pak stavební úřad nebyl povinen zahrnout do povolení stavby ani z důvodů ochrany veřejného zájmu, či naplnění dikce § 115 stavebního zákona a § 18c odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb.
10. Skutečnost, že je SZTE podle energetického zákona zřizována a provozována ve veřejném zájmu, nemůže být dle žalovaného vykládána tak, že ten, kdo chce zdroj tepla ve svém objektu změnit, činí něco proti veřejnému zájmu. Stavební úřad přitom správně posoudil komplexnost navrhované stavby včetně jejího napojení na technickou infrastrukturu. Plnění požadavků vlastníka technické infrastruktury se ve stavebním povolení dle § 18c odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb. zabezpečuje v případě, že se navrhovaná stavba připojuje na technickou infrastrukturu tohoto vlastníka. Taková situace ovšem v řešeném případě nenastala.
11. Sama žalobkyně poté dle žalovaného ve věci nijak nekonkretizovala, jak přesně se stavba dotkne SZTE v jejím vlastnictví. Námitka žalobkyně stran nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu je dle žalovaného, vzhledem ke skutečnostem popsaným již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nedůvodná.
12. Žalovaný též uvedl, že stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí správně konstatoval, že předmětem daného řízení není odpojení budovy od SZTE. Bylo-li následně v napadeném rozhodnutí s odkazem na projektovou dokumentaci popsáno, že se tato mj. zabývá i otázkou odpojení dotčeného domu od SZTE, bylo tak učiněno konkrétně v kontextu posouzení, zda se jednalo o změnu způsobu vytápění dle § 77 odst. 5 energetického zákona, nebo o zřízení náhradního zdroje tepelné energie podle § 77 odst. 4 téhož zákona.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný shodně uvedli, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání.
14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Osoba, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu, může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.
17. V projednávaném případě je předně nutno upozornit na to, že soud přistoupil k posouzení žalobních námitek uplatněných ve věci právě ve světle značně specifického postavení žalobkyně. Soud k tomu zdůrazňuje, že žalobkyně nebyla stavebníkem, jemuž by bylo vydané stavební povolení přímo adresováno, přičemž z § 2 odst. 2 písm. c) bod 11 či 14, ani z § 77 odst. 5 energetického zákona nelze nijak dovodit, že by žalobkyně jako držitelka licence na rozvod tepla a dosavadní dodavatelka tepelné energie ze SZTE do objektu stavebníka byla účastníkem stavebního řízení z důvodu držení licence na rozvod tepla a obchodního vztahu mezi žalobkyní a odběratelem tepelné energie. Účastníkem řízení byla žalobkyně správními orgány shledána ve smyslu § 109 písm. d) stavebního zákona, a to jako vlastník SZTE, jehož zařízení je zavedeno do budovy stavebníka. Podle § 109 písm. d) stavebního zákona přitom platí, že účastníkem stavebního řízení je vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva prováděním stavby přímo dotčena. Správní orgány tak žalobkyni nepochybně umožnily uplatnit ve věci námitky a opravné prostředky, které následně byly posouzeny právě v kontextu přímého dotčení jejich veřejných subjektivních práv. Ostatně § 114 odst. 1 stavebního zákona obsahuje povinnost účastníka řízení ve svých námitkách uvést skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a samotné důvody podání námitek (srov. Vávrová, E., Doležalová, V., Knecht, M., Zahumenská, V., Konečná, D., Humlíčková, P., Černín, K. a Strakoš, J.: *Stavební zákon: Praktický komentář*, Wolters Kluwer, Praha: 2021, k § 114). V řešeném případě tedy byl žalobkyni dán prostor pro plné uplatnění jejích práv v souladu se zákonem, přičemž se správní orgány následně zabývaly jejími konkrétními argumenty ve věci a odpovídajícím způsobem hodnotily též otázku, zda se jednotlivé námitky žalobkyně vztahují k přímému dotčení jejích práv.
18. K tomu je třeba dále konstatovat, že omezená možnost ostatních (nepřímých) účastníků stavebního řízení uplatňovat své výhrady proti povolované stavbě (tj. v daném případě možnost žalobkyně uplatňovat námitky proti stavebním úpravám za účelem vybudování nového zdroje tepla v bytovém domě) dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, nadto ještě omezená lhůtou stanovenou v duchu zásady koncentrace správního řízení dle § 112 odst. 2 stavebního zákona, determinuje možnost žalobkyně vznášet úspěšně pouze některé žalobní námitky v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. V této souvislosti lze odkázat na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, dle kterého „[s]loudní řád správní je svojí povahou „obrannou“ normou. Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“ Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, uvedl, že „[o]chrana „veřejného zájmu“ tak, jak se jí domáhá stěžovatelka v kasační stížnosti, není uložena soukromé osobě – vlastníku části SZTE, ani osobě mající právo odpovídající věcnému břemenu k dotčené nemovitosti, ale je záležitostí příslušných orgánů státní správy, které do řízení formou závazných stanovisek tuto ochranu zájmů veřejnosti promítají. Výjimkou z výše uvedeného je oprávnění nejvyššího státního zástupce, veřejného ochránce práv a správního orgánu, o němž to stanoví zákon. Další výjimkou je pak z titulu ochrany veřejného zájmu účastenství konkrétního subjektu výslovně založené zákonem, ovšem pouze za účelem hájení těchto zájmů v řízení před správními orgány a následně i soudy (např. účast občanských sdružení chránících přírodu a krajinu za splnění zákonných podmínek). Stěžovatelka nepochybně takovým subjektem není. Rozsah skutečností, které byla jak v řízení před správními orgány, tak i v řízení před krajským soudem, oprávněna namítat, se primárně odvíjí od důvodu jejího účastenství v řízení před správním orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83.)“ Přiléhavým je zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 129/2014-35, z něhož se podává, že § 114 odst. 1 stavebního zákona „neopravňuje osobu v postavení účastníka řízení podle § 109 odst. 1 stavebního zákona k podání jakýchkoli námitek, ale jen takových, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících účastenství. (...) Skutečnost, že stěžovatelka provozuje SZTE dle energetického zákona ve veřejném zájmu [§ 2 odst. 2 písm. c) bod 14] a že SZTE je šetrným systémem dodávek tepelné energie v širší oblasti pro více odběratelů, nedává stěžovateli (jako soukromé osobě a podnikateli s tepelnou energií) právo osobovat si oproti jiným subjektům ochranu veřejných zájmů a oponovat stavebnímu záměru jiných soukromých osob z pozice ochránce veřejných zájmů. (...) Podle ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona je nezbytné projednat změnu vytápění stavby ve stavebním řízení. To znamená, že energetický zákon ve své první podmínce – provedení stavebního řízení – nedává stěžovateli více práv, než má ve stavebním řízení dle § 114 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s důvodem svého účastenství. Stěžovatelka dále nemůže dosáhnout uplatnění svých námitek nad zákonný rozsah daný přímým dotčením na právech ani z hlediska druhé podmínky energetického zákona, již je souhlas orgánů ochrany životního prostředí.“ (srov. též např. recentní rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2023, č. j. 4 As 99/2023-25, ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38, či ze dne 17. 2. 2023, č. j. 5 As 31/2021-26).
20. Nadepsané judikurní závěry pak správní orgány v posuzované věci plně respektovaly, když se žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolacími námitkami žalobkyně zabýval právě s ohledem na § 114 odst. 1 stavebního zákona, přičemž správně upozornil na to, že žalobkyně jako účastník stavebního řízení mohla vznášet toliko námitky v souvislosti s přímým dotčením jejích práv. Zcela srozumitelně (resp. přezkoumatelně) a plně v souladu s výše odkazovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu též žalovaný vyložil, že žalobkyni nepříslušelo uplatňovat námitky na ochranu veřejného zájmu, a to i ve světle skutečnosti, že provozuje SZTE podle energetického zákona ve veřejném zájmu. Soud se pak Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s tímto závěrem zcela ztotožňuje. K této otázce se ostatně, nad rámec již shora citovaného, shodně vyslovil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, ve kterém se zabýval omezenou možností ostatních účastníků stavebního řízení vznášet proti povolované stavbě námitky, a to i z pohledu samotné ústavnosti tohoto ustanovení. Stejně tak hodnotil Nejvyšší správní soud omezenou možnost účastníka vznášet námitky ve stavebním řízení o změně způsobu vytápění a následně jeho omezenou možnost úspěšně uplatňovat žalobní námitky před správním soudem např. i v rozsudcích ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71, ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 129/2014-35, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/215-27, ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, a ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 As 74/2020-40. Specifické postavení žalobkyně jako vlastníka a provozovatele SZTE ve stavebním řízení ve věci změny způsobu vytápění a nemožnost vznášet námitky na ochranu veřejného zájmu, tj. námitky týkající se nezákonnosti napadených rozhodnutí pro rozpor s energetickým zákonem a zákonem o ochraně ovzduší poté potvrdil i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52. Uvedené závěry se týkají rovněž nemožnosti s úspěchem vznášet námitky porušení § 77 odst. 5 energetického zákona (srov rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, a ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34).

21. V nyní projednávaném případě přitom žalobní i odvolací námitky směřovaly zejména k ochraně veřejného zájmu a soukromých podnikatelských záměrů a ekonomických zájmů žalobkyně. Takové námitky však žalobkyně v daném řízení s úspěchem uplatňovat nemůže (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/2015-27, nebo ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52). Rozhodujícím tak ve věci bylo pouze to, že z obsahu správního spisu nevyplývají skutečnosti svědčící o tom, že by vlastnické právo žalobkyně k SZTE mělo být jakkoliv (fakticky) dotčeno.
22. Poukázat je v tomto kontextu možno též na skutečnost, že se stavební úřad otázkou ochrany SZTE ve vlastnictví žalobkyně odpovídajícím způsobem zabýval, když v prvostupňovém rozhodnutí stanovil podmínky pro provedení stavby, mj. že tato bude provedena podle schválené projektové dokumentace, přičemž případné změny nesmí být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu. Dále zde bylo konstatováno, že stavbou musí být respektována veškerá stávající nadzemní i podzemní zařízení jiných správců (vlastníků) sítí. Stávající zařízení a sítě budou vytyčeny. Současně bylo uvedeno, že veškerá stavební činnost, která by mohla ovlivnit SZTE, může být prováděna pouze v období, které bude předem schváleno provozovatelem SZTE (tj. žalobkyní) a v němž nebude docházet k dodávce tepelné energie ze SZTE do budovy. Stavebník je také povinen před zahájením konkrétní stavební činnosti sdělit její povahu žalobkyni a zjistit od žalobkyně, zda tato činnost může SZTE ovlivnit. Bez souhlasu žalobkyně ke konkrétní stavební činnosti pak tuto není stavebník oprávněn provádět. Neoprávněný zásah do SZTE byl zakázán, přičemž zásah do uzavíracích armatur je možný pouze se souhlasem provozovatele SZTE. Stejně tak bylo uvedeno, že všechny práce bude provádět řádně proškolený zhotovitel. V případě prací na topárenském zařízení tyto bude oprávněna činit pouze osoba schválená žalobkyní. Stanoveno bylo rovněž to, že v průběhu provádění prací bude zařízení ve vlastnictví žalobkyně zabezpečeno proti poškození vzniklému stavební činností (prach, otřesy apod.) a též proti zásahu a vstupu nepovolaných osob. V případě zásahu do SZTE bude toto uvedeno do původního stavu. Opraveny budou tepelné izolace a bude provedena i tlaková zkouška. V průběhu jednotlivých etap prováděných prací též budou pracovníci technického oddělení žalobkyně předem v dostatečném předstihu vyzváni k provedení kontroly, o této kontrole Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bude proveden zápis ve stavebním deníku. Stavebník se poté musí zdržet jakékoliv činnosti, kterou by omezoval nebo narušoval práva žalobkyně plynoucí z energetického zákona či věcného břemene přístupu a provozu topné instalace. Konstatováno bylo i to, že pracovníci, kteří budou provádět práce, budou prokazatelně seznámeni s polohou vedení stávajících inženýrských sítí a zařízení, a to tak, aby nedošlo k jejich poškození. Možnost použití strojní mechanizace v blízkosti stávajícího vedení nebo zařízení jiného správce nebo vlastníka stavebník nebo zhotovitel prokazatelně předem projedná se správcem nebo vlastníkem tohoto vedení nebo zařízení. Pro případ porušení sítě nebo zařízení jiného správce (vlastníka) byla stanovena i povinnost ihned mu tuto skutečnost nahlásit. Stavebník je také povinen dbát na řádnou přípravu a provádění stavby v souladu s příslušnými ustanoveními dotčených právních předpisů.

23. Stěžejním však v kontextu uplatněných žalobních tvrzení zůstává fakt, že z odkazované projektové dokumentace zřejmým způsobem vyplývá, že do vlastnictví žalobkyně jako dosavadního dodavatele tepla do budovy nebude předmětnou stavbou fakticky zasahováno. Tvrzení žalobkyně o „napojení“ namítané stavby na stávající SZTE v jejím vlastnictví jsou tak naprosto nepřijatelná, jak bude také dále popsáno. V tomto ohledu lze konkrétně poukázat na dokumentaci stavby – plynofikace vytápění bytového domu – průvodní zprávu k dané akci z ledna roku 2021, ze které se mj. podává, že *„se jedná o změnu zdroje tepla v objektu stávajícího panelového BD v ulici X. Všechny dotčené prostory jsou v majetku investora. (...) V technické místnosti v 1.NP objektu č. p. XA a XB budou umístěny dvě kotelny. V každé budou umístěny dva závěsné plynové kotle.“* V technické zprávě z ledna roku 2021 se současně uvádí, že *„je objekt v současnosti vytápěn pomocí horkovodní tlakové domovní předávací stanice, která je majetkem fy. TERMO Děčín. Předávací stanice zajišťují dodávku topné vody pro ústřední vytápění a ohřev teplé vody. (...) V technické místnosti v 1.NP budou umístěny na stěně dva kondenzační plynové kotle. (...) Od kotlů bude vedena topná voda k termohydraulické výhybce a z ní bude vedeno potrubí k sdruženému rozdělovači a sběrači. Ze sdruženého rozdělovače a sběrače budou vyvedeny dva okruhy. Okruh vytápění se napojí na stávající rozvody UT v kotelně. (...) Zásobník TV bude napojen na rozvody STV, TV a cirkulace. (...) Stávající armatury na stávající horkovodní předávací stanici budou uzavřeny a zaplombovány. (...) Zařízení bude namontováno podle příslušných platných ČSN a vybásek.“* K tomu je třeba dále poukázat na výkresy nadepsané jako „půdorys 1.NP – kotelna“, ze kterých zřejmým způsobem vyplývá, že nedojde k zásahu do SZTE v majetku žalobkyně, když jsou zde jasně zakresleny prostory stávající výměňkové stanice a místa dosavadního předávání dodávek tepla – tj. poslední uzavěry stávajícího dodavatele tepla, které budou uzavřeny a zaplombovány [resp. za nimiž dojde k přerušení (zaslepení) stávajících domovních rozvodů v majetku stavebníka].
24. V návaznosti na shora popsané a tvrzení žalobkyně, že stavební úřad nechal otázku samotného odpojení zcela nevyřešenou, je pak přiléhavým poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, v němž bylo konstatováno, že *„[o]tázka související s odpojením a zaslepením stávající tepelné přípojky ze SZTE (či s její další nadbytečností) nemohly být řešeny v daném stavebním řízení [pozn. soudu – v řízení o změně způsobu vytápění], neboť se jedná o otázky týkající se soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem“*. Stejně tak lze odkázat na rozsudek ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38, ve kterém Nejvyšší správní soud nerozporoval, že spolu s odpojením bude třeba provést úkony jako uzavření armatur, vypuštění teplotně nosné látky či vyregulování soustavy. *„Tyto činnosti nicméně nesouvisejí s vlastní realizací stavebního záměru, nýbrž jsou důsledkem ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE a odběratelem“*. Zmínit je možno i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 93/2016-30, v němž bylo uvedeno, že *„[t]epelná přípojka vedoucí do bytového domu nemohla být Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.“*

předmětnou stavbou v rozsahu, v jakém byla povolována ve stavebním řízení, dotčena. Odpojení od SZTE se uskutečňuje nikoliv pouze faktickým odstraněním přípojky do SZTE, jak tvrdí stěžovatel. K odpojení od SZTE a ke změně způsobu vytápění může zcela zřejmě dojít, aniž by byla odstraněna tepelná přípojka; realizace povolené stavby bude spočívat v instalaci nového zařízení sloužícího k vytápění a zaslepení stávající tepelné přípojky z SZTE, jak tomu je v nyní projednávané věci. Faktická další existence tepelné přípojky nemusí být (a v tomto konkrétním případě není) pro účely stavebního řízení ve věci stavby spočívající ve změně způsobu vytápění relevantní.“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2023, č. j. 6 As 167/2022-41).

25. V aktuálně posuzované věci přitom z projektové dokumentace zjevně vyplývá, že instalaci a realizaci povolené stavby včetně jejího napojení na rozvody v bytovém domě lze funkčně dokončit, aniž by byla jakkoliv fakticky dotčena SZTE ve vlastnictví žalobkyně. Odpojení SZTE od bytového domu je poté logickým a nutným důsledkem výměny hlavního zdroje tepla podle § 77 odst. 5 energetického zákona a nepředstavuje neoprávněný zásah do zařízení ve vlastnictví žalobkyně. Žalobkyně se tedy mylí, když tvrdí, že „znefunkčnění SZTE“ v dotčené budově uzavřením stávajících armatur a jejich následným zaplombováním představuje jednoznačný zásah do této soustavy, a má být řešen v projektové dokumentaci k instalaci plynových kotlů jako nového zdroje tepla. Podobné teze byly Nejvyšším správním soudem v minulosti opakovaně vyvráceny, jak plyne už z výše odkazované judikatury.
26. Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 26. 9. 2023, č. j. 6 As 167/2022-41, přílehavě pro nyní řešený případ doplnil, že „*předmětem řízení o povolení stavby spočívající ve změně zdroje vytápění není celá změna vytápění včetně odstranění tepelné přípojky a jiných technických otázek souvisejících s odpojením SZTE a jeho zaslepením. (...) Nejvyšší správní soud podotýká, že správní orgány posuzují stavební záměr v navržené podobě obsažené v projektové dokumentaci. Tomu také odpovídají požadavky, které zákon (a příslušný stavební úřad) klade na stavebníka. Stavební úřad ovšem není povinen vyhovět každému vznášenému požadavku založenému na ničím neodůvodněné obavě, že stavebník bude postupovat v přímém rozporu s vlastní projektovou dokumentací. Stanovení podmínek ve stavebním povolení dle požadavků stěžovatelky nelze odůvodnit ani plněním požadavků vlastníků technické infrastruktury k napojení na ni, jak stěžovatelka dovozuje z § 18c odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu. K napojení na technickou infrastrukturu ve vlastnictví stěžovatelky totiž v daném případě nedochází.*“ I v nyní projednávaném případě dotčeným stavebním záměrem nedochází ke zřízení náhradního zdroje či jiného zdroje, který by byl propojen se zařízením žalobkyně, nýbrž je zjevné, že předmětem řízení byla změna způsobu vytápění dle doložené projektové dokumentace, a sice ze systému centrálního vytápění na systém využívající plynové kotle. Žalobní argumentace stran nutnosti stanovení podmínek v prvostupňovém rozhodnutí dle požadavků žalobkyně je tudíž nepřipadná.
27. Zdejší soud dále uvádí, že dle § 115 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad ve stavebním povolení stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem. Podle potřeby stanoví, které fáze výstavby mu stavebník oznámí za účelem provedení kontrolních prohlídek stavby; může též stanovit, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu. S ohledem na dikci nadepsaného ustanovení je tedy přijetí případných podmínek

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

toliko na stavebním úřadu, a nikoliv na žalobkyni jako účastníku řízení. Žalobkyně si tak nemůže diktovat konkrétní pravidla a následně brojit proti jejich případnému nezpracování do rozhodnutí správních orgánů. Ostatně, jak již bylo uvedeno shora, v přezkoumávané věci byly podmínky na ochranu majetku žalobkyně do stavebního povolení zapracovány v odpovídajícím rozsahu. Zdůraznit je pak ve vztahu k tvrzením žalobkyně o zásahu do jejího vlastnictví skrze nejasný postup týkající se právě odpojení SZTE od vnitřního systému vytápění a rozvodu teplé vody v budově, že bylo v prvostupňovém rozhodnutí zejména jasné stanoveno, že veškerá stavební činnost, která by mohla ovlivnit SZTE, může být prováděna pouze v období, které bude předem schváleno žalobkyní a v němž nebude docházet k dodávce tepelné energie ze SZTE do budovy. Stavebník je také povinen před zahájením konkrétní stavební činnosti sdělit její povahu žalobkyni a zjistit od žalobkyně, zda tato činnost může SZTE ovlivnit. Bez souhlasu žalobkyně ke konkrétní stavební činnosti tuto není stavebník oprávněn provádět. Neoprávněný zásah do SZTE byl zakázán, přičemž zásah do uzavíracích armatur je možný pouze se souhlasem provozovatele SZTE. Povinnost zapracovat veškeré podmínky požadované žalobkyní jako účastníkem řízení nicméně nelze ve věci dovozovat, a to ani z jí odkazovaného § 18c odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb. Tato vyhláška totiž upravuje formální pravidla pro náležitosti jednotlivých rozhodnutí vydávaných stavebním úřadem. Jinak řečeno stanovuje, že stavební povolení může obsahovat podmínky k ochraně majetku třetích osob a pouze rozvíjí znění § 115 stavebního zákona. Na věci pak nic nemění ani opakované tvrzení žalobkyně, že SZTE je zřízena a provozována ve veřejném zájmu. Jak už bylo dříve uvedeno, žalobkyně není oprávněna domáhat se žalobou ochrany veřejného zájmu, ale toliko ochrany svých veřejných subjektivních práv. Ani z dalšího žalobkyní zmiňovaného ustanovení povinnost zapracovat jí předložené podmínky k ochraně jejího majetku do stavebního povolení dovozovat nelze. Podle § 110 odst. 2 písm. d) stavebního zákona je stavebník povinen doložit stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem ve vztahu ke stavebnímu povolení. Jedná se však o povinnost stavebníka, nikoliv oprávnění účastníka řízení. Nadto nesouvisí s uplatněním podmínek, ale s dokládáním stanovisek vlastníků infrastruktury ze strany stavebníka. V řešeném případě se zároveň stavebník k SZTE ve vlastnictví žalobkyně zjevně nenapojuje, a tudíž je argumentace žalobkyně v daném ohledu zcela mimoběžná a irelevantní.

28. Tvrzení žalobkyně směřující k tomu, že veřejný zájem na provozování SZTE je atributem jejího vlastnického práva, je poté třeba hodnotit jako nedůvodnou snahu o popření účelu a smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona, kterou žalobkyně cílí na připuštění námitek směřujících k ochraně veřejného zájmu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2022, č. j. 4 As 416/2019-43). Podstatou projednávaného sporu nicméně zůstává faktický nesouhlas žalobkyně se samotným odpojením stavebníka od jí provozované SZTE. K tomu je možné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52, z něhož se podává, že *„[k]e konstatování stěžovatelky, že musí mít právo, aby ochranu jejího vlastnictví ve veřejném zájmu prosazovaly správní orgány, Nejvyšší správní soud uvádí, že podstata věci spočívá v nesouhlasu stěžovatelky s odpojením osoby zúčastněné na řízení od stěžovatelkou provozované SZTE. Tato skutečnost se však nijak nedotýká vlastnického práva stěžovatelky k SZTE, na čemž nic nemění ani skutečnost, že provozování SZTE je ve veřejném zájmu. Ochrana veřejného zájmu při odpojení od SZTE náleží k tomu příslušným orgánům státní správy, které s odpojením osoby zúčastněné na řízení od SZTE stěžovatelky vyslovily souhlas.“* Judikatura správních soudů přitom v nadepsaném ohledu zdůrazňuje, že změna způsobu vytápění spočívající v odpojení bytového domu od SZTE a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

připojení na nový zdroj tepelné energie má zejména soukromoprávní aspekt, jak už bylo ostatně dříve naznačeno. Poukázat lze na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, ve kterém se uvádí, že „[z]měna způsobu vytápění je tedy z pohledu energetického a stavebního zákona samostatným stavebním řízením, které není nijak vázáno na soukromoprávní smluvní vztah mezi odběratelem (nyní stavebníkem) a dodavatelem tepelné energie. Fakticky obsahuje změna způsobu vytápění dvě součásti. První z nich je shora uvedené stavební řízení, kterým je příslušným správním orgánem za předpokladu splnění zákonem stanovených kritérií povolována změna stavby. Druhým aspektem je pak soukromoprávní vztah mezi odběratelem tepelné energie a jeho dodavateli, kdy na základě smluvních ujednání mezi nimi dochází či nedochází k dodávkám tepelné energie do daného objektu. Popsané obtíže technického rázu podle Nejvyššího správního soudu nejsou důsledkem provedení stavebního záměru povoleného ve stavebním řízení, nýbrž jde o důsledky ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE a odběratelem.“ Odkázat je pak nutno i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, v němž bylo vysloveno, že „[s]myslem účastenství stěžovatelky v řízení podle § 77 odst. 5 energetického zákona má být ochrana jejích věcných práv k teplovodním rozvodům a instalacím na SZTE před neoprávněným zásahem do nich. Takovým zásahem přitom není a nemůže být prosté odpojení od SZTE, jak naznačuje stěžovatelka v kasační stížnosti.“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, či ze dne 17. 12. 2015, č. j. 4 As 174/2015-39). Jak tedy i pro aktuálně řešený případ přiléhavě vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34: „Ekonomické ani provozní zájmy stěžovatelky (pozn. soudu – provozovatelky SZTE) související s její podnikatelskou činností nemohou být chráněny v rámci stavebního řízení. Nic na tom nemění ani skutečnost, že provozování SZTE je ve veřejném zájmu. Jiné zásahy do jejích věcných práv, např. na zařízení nebo technologii stěžovatelky umístěné přímo v objektu, však stěžovatelka nenamítá. Nejvyšší správní soud již stěžovatelku opakovaně upozornil, že tyto problémy nejsou z právního pohledu způsobeny stavbou samotnou, spočívající ve vybudování samostatného systému vytápění, ale až ukončením soukromoprávního odběratelského vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem. Jakkoli je zřejmé, že předmětná stavba je praktickým předpokladem umožňujícím odpojení od SZTE, je tento soukromoprávní aspekt pro řízení podle stavebního zákona irelevantní (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2016, č. j. 1 As 258/2015-37, a ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/2015-27).“

29. Nutno tedy v této části uzavřít, že žalobkyní uplatněné procesní výtky vůči postupu žalovaného (popř. i stavebního úřadu) ve své podstatě směřovaly ke zpochybnění vydaných správních rozhodnutí z hlediska jejich souladu s § 77 odst. 5 energetického zákona. Zde však žalovaný naprosto zřejmým způsobem vysvětlil, že vzhledem k tomu, že odvolací námitky žalobkyně překračují rámec možných námitek dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, nemusel se jimi věcně zabývat, což plně odpovídá i shora poukazované judikatuře Nejvyššího správního soudu. Není zároveň pravdou, že by správní orgány v daném případě rezignovaly na posouzení žádosti o stavební povolení z hlediska ochrany veřejných zájmů. Ochrana veřejných zájmů, jež jsou chráněny jednotlivými zvláštními právními předpisy, totiž byla zajištěna ve spolupráci s dotčenými správními orgány (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 As 74/2020-40).
30. Žalobou napadené rozhodnutí pak nelze ve shora popsaných souvislostech hodnotit jako nepřezkoumatelné proto, že by žalovaný (resp. i stavební úřad) rezignoval na odůvodnění nezahrnutí podmínek pro provedení stavby požadovaných žalobkyní již v námitkách ze dne 30. 3. 2021, neboť žalovaný (resp. i stavební úřad) ve vztahu k těmto otázkám postupoval plně v souladu s výše citovanými judikaturními závěry, jak už bylo dříve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyhodnoceno. K tomu je nutno zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. V souvislosti s předmětnou námitkou soud také poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Jak ostatně Nejvyšší správní soud konstatoval formou právní věty ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: *„Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu, je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů celek.“* Vycházeje ze shora uvedeného je tak ve věci třeba konstatovat, že z hlediska přezkoumatelnosti lze v odůvodnění napadeného rozhodnutí v kontextu žalobkyní uplatněných odvolacích námitek nepochybně vysledovat úsudek žalovaného, mj. právě i ve vztahu ke shora uvedeným tvrzením žalobkyně. Žalovaný přitom v dotčené části v souladu s nadepsanou judikaturou odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí stran zahrnutí či nezahrnutí jednotlivých požadavků žalobkyně plynoucích z jejích námitek ze dne 30. 3. 2021 do podmínek prvostupňového rozhodnutí. K tomu jednoznačně upozornil na skutečnost, že stavební úřad nebyl povinen do podmínek rozhodnutí převzít požadavky žalobkyně v doslovném znění, jak už bylo zdejším soudem shora vyloženo, přičemž dále s odkazem na projektovou dokumentaci zdůraznil, že nově navržený zdroj nebude propojen se stávajícím tepelným zařízením žalobkyně. Předmětná dokumentace pak dle žalovaného dostatečně řeší i vlastní (faktické) odpojení od stávajícího zařízení SZTE. Žalovaný poté uzavřel, že samotné odstranění (demontáž) SZTE není předmětem vedeného stavebního řízení. Z projektové dokumentace je dle jeho názoru také zřejmé, že navrhovaným záměrem nebude nikterak zasaženo do zařízení ve vlastnictví žalobkyně, což bylo ostatně zohledněno i v podmínkách stanovených prvostupňovým rozhodnutím. Dle soudu tedy žalovaný a stavební úřad v namítaných rozhodnutích srozumitelně zdůvodnili, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých ustanovení zákona daný případ, resp. právní otázku týkající se stanovení jednotlivých podmínek v prvostupňovém rozhodnutí dle požadavků žalobkyně, řešili. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, zároveň vyplývá, že správní orgány *„[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).“* Napadené rozhodnutí tudíž nepřezkoumatelností, jak byla namítána žalobkyní, netrpí. K tomu je příležitým připomenout také fakt, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

subjektivní představy žalobkyně o tom, jak (podrobně) by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49). Ostatně sama žalobkyně spíše než s absencí úvah správních orgánů ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jeho vlastními závěry, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou samotné přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti.

31. Jedná-li se dále o odkaz žalobkyně na § 509 občanského zákoníku, s tím, že dle jejího názoru nebylo řádně zjištěno vlastnické právo k rozvodům tepla v dotčené budově (resp. majetkové rozhraní mezi SZTE ve vlastnictví žalobkyně a domovními rozvody), k tomu zdejší soud plně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2023, č. j. 6 As 167/2022-41, v němž bylo i pro nyní posuzovaný případ zcela přílehavě vysloveno, že „[v] souvislosti s požadavkem aplikovat na danou věc § 509 občanského zákoníku stěžovatelka v podané žalobě argumentovala, že tepelné rozvody v domě tvoří příslušenství liniových staveb, na které se uplatní požadavek vlastnické identity věci hlavní a věci vedlejší. (...) S výkladem, dle kterého by byl dotčený rozvod tepla součástí stěžovatelčina zařízení (namísto součásti budovy dotčené stavbou), se Nejvyšším správní soud neztotožnil. Občanský zákoník obsahuje obecnou definici součásti věci v § 505, dle kterého je součástí věci vše, co k ní podle její povahy náleží a co nemůže být od věci odděleno, aniž se tím věc znehodnotí. Tato definice byla obsažena již v předchozí právní úpravě (v zákoně č. 40/1964 Sb.), a proto se i nadále uplatní závěry dosavadní judikatury Nejvyššího soudu (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 10. 2017, sp. zn. 22 Cdo 3830/2017), která v této souvislosti klade důraz na obvyklost spojení věci i její domnělé součásti a funkčnost věci, od níž by případně měla být domnělá součást oddělena. Bez vnitřních rozvodů tepla by nepochybně bylo znemožněno dům užívat k určenému účelu (jedná se o součást podstatnou pro zachování jeho funkčnosti), oddělení vnitřních rozvodů tepla od dotčené budovy by tedy zjevně vedlo k jejímu znehodnocení. Krajský soud proto v napadeném rozsudku dospěl ke správnému právnímu závěru, že vnitřní rozvody tepla jsou součástí budovy ve smyslu výše citované definice. S výše uvedenými závěry koresponduje také definice společných částí domu obsažená v § 5 a § 6 nařízení vlády č. 366/2013 Sb., o úpravě některých záležitostí souvisejících s bytovým spoluvlastnictvím. (...) Ostatně, napojením kompaktní předávací stanice na rozvody, které již v budově existovaly, nelze dospět k závěru, že rozvody „přirostly“ k zařízení ve vlastnictví stěžovatelky, a staly se tak jeho součástí. Jak Nejvyšší soud vyložil v rozsudku ze dne 27. 4. 2000, sp. zn. 22 Cdo 2548/98, „pokud je věc spojena s jinou věcí, avšak má vazby k dalším věcem, aniž by k těmto vazbám bylo zapotřebí existence této jiné věci, nemůže být součástí této jiné věci (může jít nanejvýš o věc složenou – *universitas rerum cohaerentium* – ve které každá z původních věcí zachovává svoji individualitu a je samostatným předmětem právních vztahů). Má-li spojení původně samostatných věcí vzniknout věc nová (popřípadě má-li jedna z těchto věcí zaniknout jako přírůstek druhé věci), je třeba, aby původní věci byly nadále ve vztazích k okolí jako jediný celek; tomuto požadavku odporuje stav, kdy původní věci si zachovávají samostatné funkce a vnější vztahy“. V případě vnitřních rozvodů tepla v budově se proto neaplikuje vyvratitelná domněnka obsažená v § 509 větě druhé občanského zákoníku. Vnitřní rozvody v budově nejsou součástí vedení z centrálního zdroje do předávací stanice, ani součástí samotné předávací stanice. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem uzavírá, že správní orgány nepostupovaly v rozporu se zákonem, vycházely-li v předchozím řízení z toho, že napojení nových zdrojů vytápění bude realizováno na vnitřní rozvody tepla, které jsou součástí budovy. S ohledem na uvedené závěry tedy nebylo nutné zajišťovat ani stanovisko stěžovatelky k

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

možností a způsobu napojení na technickou infrastrukturu ve smyslu § 110 odst. 2 písm. d) stavebního zákona.“ K nadepsaným závěrům stran nepoužitelnosti vyvratitelné domněnky dle § 509 věta druhá občanského zákoníku lze v řešeném případě doplnit i fakt, že energetický zákon výslovně řeší vlastnictví konkrétních částí SZTE – mj. i tepelné přípojky a předávací stanice (§ 79 odst. 2 energetického zákona, dříve § 31 zákona č. 222/1994 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetice, § 14 odst. 4 a 5 zákona č. 89/1987 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě tepla, a § 14 zákona č. 38/1963 Sb., o zřizování a provozování zařízení pro výrobu a rozvod tepla). Je přitom třeba si uvědomit, že energetický zákon je zvláštním předpisem, který je nutno jako *lex specialis* použít v případě, stanoví-li, že určitá zařízení součástí liniové stavby nejsou [srov. Lavický, P. a kol.: *Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). Komentář. 2. vydání*, C. H. Beck, Praha: 2022, k § 509].

32. V kontextu shora popsaného je však nutno opětovně zdůraznit právě skutečnost, že z předložené projektové dokumentace (zejména z výkresů nadepsaných jako „půdorys 1.NP – kotelna“) lze zjistit veškeré potřebné informace – tedy „hranici“ vlastnictví domovních (vnitřních) rozvodů. O vlastnictví vnitřních rozvodů, kterých se provádění stavby dotýká, tak nebylo pochybností, když veškeré zásahy do vnitřních rozvodů topné soustavy objektu byly navrženy až na částech, které jsou součástí bytového domu, a tudíž ve vlastnictví spoluvlastníků objektu samotného – tj. za posledními uzavíracími armaturami tepelné přípojky (resp. výměňkové stanice) stávajícího dodavatele tepla. V této souvislosti proto nelze shledat, že by nebyla chráněna SZTE ve vlastnictví žalobkyně. Z dotčené projektové dokumentace se současně podává, že povolanou stavbou nebude nijak dotčen majetek žalobkyně jako dosavadního dodavatele tepla, přičemž byly navíc v prvostupňovém rozhodnutí stanoveny i odpovídající podmínky pro provedení stavby směřující právě k ochraně SZTE v majetku žalobkyně (resp. k ochraně veškerých stávajících zařízení a sítí), jak už bylo v podrobnostech výše popsáno. V projektové dokumentaci, zejména ve výše odkazovaných výkresech, totiž bylo seznatelně zakresleno umístění SZTE v dotčené budově, a to i se zanesením posledních uzavíracích armatur tepelné přípojky (resp. stávající výměňkové stanice). Dále je zde jasným způsobem vyobrazeno také navazující vedení vnitřních rozvodů budovy, přičemž je jednoznačně vymezeno též místo ukončení a zaplombování rozvodů dosavadního zásobování teplem, jakož i místo napojení nového zdroje tepla až na vnitřní rozvody objektu. Na tomto základě a ve spojení s již dříve citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu tak nelze za dané situace shledat, že by povolaná stavba měla jakkoliv poškodit SZTE (popř. její jednotlivé komponenty) ve vlastnictví žalobkyně. Pro úplnost lze také zmínit, že pokud žalobkyně dané tvrzení vztahuje k náhradě případných škod, jedná se o otázku ryze soukromoprávní povahy, nesouvisející s ochranou veřejných subjektivních práv žalobkyně, kterých se může před správním soudem dovolávat.
33. Jestliže tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí se zřejmým odkazem na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v této souvislosti uvedl, že z předložené projektové dokumentace je zcela evidentní, že veškeré zásahy do vnitřních rozvodů topné soustavy objektu jsou navrženy až v částech rozvodů, které jsou součástí bytového domu, a jsou tedy ve vlastnictví spoluvlastníků objektu, přičemž k odkazu žalobkyně na § 509 občanského zákoníku též pro úplnost zmínil, že „*vzhledem k tomu, že energetický zákon v § 79 odst. 2 výslovně řeší vlastnictví konkrétních částí tepelného zařízení, nelze vyvratitelnou domněnku vyjádřenou v § 509 věty druhé občanského zákoníku, v tomto případě použít*“, nelze v kontextu už shora popsaného považovat napadené rozhodnutí ani v této části za nepřezkoumatelné. Žalovaný totiž daným odkazem seznatelně a zcela srozumitelně podpořil stěžejní závěr ve věci, že se v případě vnitřních rozvodů tepla v objektu neaplikuje vyvratitelná domněnka Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obsažená v § 509 občanského zákoníku, a že vnitřní rozvody v budově nejsou součástí vedení z centrálního zdroje, ani součástí samotné tepelné přípojky (resp. stávající výměníkové stanice). Relevantní přitom v řešeném případě byla právě otázka vlastnictví vnitřních rozvodů objektu, kterých se předmětná stavba dotýká, nikoliv konkrétních částí tepelného vedení SZTE, přičemž tuto správní orgány vyhodnotily zákonným způsobem, a to na základě dostatečně zjištěného stavu věci.

34. Závěrem je možno k odkazu žalobkyně na § 509 občanského zákoníku také dodat, že byl uplatněn v rovině značně obecné argumentace, aniž by tedy byly relevantně namítány informace podávající se z obsahu správního spisu (resp. projektové dokumentace), byť např. z § 161 stavebního zákona vyplývá mj. povinnost vést o svém vlastnictví technické infrastruktury evidenci, která musí obsahovat polohové umístění a ochranu. Jinak řečeno, žalobkyně nijak neuvedla, jaké je dle jejího názoru konkrétní rozhraní vlastnického práva v dotčeném objektu ani k tomu neoznačila případné důkazy. Žalobkyně tak nepřinesla žádná tvrzení schopná skutečnosti jasně plynoucí ze spisové dokumentace vyvrátit. Za daného stavu za takové tvrzení nebylo možno považovat ani v žalobě uvedený poukaz žalobkyně stran nevyhodnocení historické (projektové) dokumentace k výstavbě dotčené budovy či SZTE.
35. Vycházejí z dříve konstatovaných rozhodných okolností posuzované věci pak nelze přisvědčit ani poukazu žalobkyně na § 184a stavebního zákona. Podle § 184a odst. 1 stavebního zákona platí, že není-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby. Není-li žadatel o povolení změny dokončené stavby jejím vlastníkem, dokládá souhlas vlastníka stavby. K žádosti o povolení změny dokončené stavby v bytovém spoluvlastnictví vlastník jednotky dokládá souhlas společenství vlastníků, nebo správce, pokud společenství vlastníků nevzniklo. Namítaná rozhodnutí správních orgánů ve věci nicméně nijak přímo nezasahují do vlastnického práva žalobkyně k SZTE, neboť stavebník zjevně nerealizuje předmětnou stavbu na SZTE v majetku žalobkyně, jak už bylo dříve vyloženo (viz projektová dokumentace), ale pouze na částech (resp. součástech) dotčené budovy ve vlastnictví spoluvlastníků objektu samotného. Odkaz žalobkyně na nadepsané ustanovení stavebního zákona je tak třeba v nyní projednávané věci hodnotit nepřipadným. K tomu je možno doplnit, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38, k obdobně uplatněné žalobní argumentaci vyložil, že *„vlastnické právo stěžovatelky k SZTE nebude povoleným stavebním záměrem nijak dotčeno, demontáž součástí SZTE, které jsou v jejím vlastnictví, není předmětem stavebního povolení a stavební úprava (nový způsob vytápění) nebude využívat SZTE v jejím vlastnictví. Stavebník tedy nerealizuje změnu dokončené stavby, která by jakkoliv využívala nemovitou věc ve vlastnictví stěžovatelky. Není tedy důvodu vyžadovat k vydání stavebního povolení souhlas stěžovatelky podle § 184a odst. 1 stavebního zákona.“*
36. Pokud jde dále o komplex žalobních tvrzení o nesprávném posouzení předmětné stavby, resp. zda se jedná o zřízení zdroje dle § 77 odst. 4 energetického zákona nebo podle § 77 odst. 5 téhož zákona, pak soud uvádí, že se k rozdílu mezi § 77 odst. 4 a 5 energetického zákona odborná literatura vyjádřila tak, že *„[o]dlišnost v případě odstavce 5 tkví v tom, že zde nebude možno hovořit o ovlivnění provozu rozvodného zařízení ve smyslu odstavce 4, tj. o ovlivnění provozování jiného zdroje. Ze samotného jazykového znění odstavce 4 to sice nevyplývá, neboť by bylo možno do určité míry hovořit o ovlivnění provozu rozvodného tepelného zařízení i při samotném odpojení konkrétního odběrného místa, nicméně předně by zde nebyl ospravedlněn*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

natolik významný zásah do soukromoprávní sféry odběratele za situace, kdy již nechce využívat služeb infrastruktury centrálního zásobování, tj. již nemusí strpět právní omezení plynoucí z užívání předmětu obecné potřeby a veřejného zájmu; dále je třeba vycházet z toho, že odstavec 5 stanoví veřejnoprávní podmínky provedení změny způsobu vytápění včetně řešení takové situace ve vztahu k dodavateli, přičemž při splnění zákonem stanovených podmínek je možno nepochybně hovořit o nároku na realizaci odpojení od odběrného tepelného zařízení, kterému by neměly být činěny překážky z důvodu soukromoprávních zájmů třetích osob, které zájmy odběratele významně nepřevyšují (když s ohledem na trend snižování množství odběru tepla z rozvodných zařízení nelze hovořit v případě odpojení odběrného místa o zásadním problému majícím na dodavatele ekonomicky či technicky zničující efekt, byť na celou soustavu má pochopitelně více takových případů efekt agregovaný). Pokud tedy odstavec 5 hovoří o změně způsobu dodávky či změně způsobu vytápění, bude se jednat v zásadě o každý případ, kdy odběratel přestane odebírat tepelnou energii z rozvodného tepelného zařízení či zdroje provozovaných držitelem licence (případ nad rámec situace popsané v odstavci 4), anebo bude provozovat svůj zdroj s nimi propojený.“ (srov. Zdvihal, Z., Svěráková, J., Med, J., Osadská, J. a kol.: Energetický zákon. Komentář. 1. vydání., C. H. Beck, Praha: 2020, k § 77).

37. Z projektové dokumentace je v řešené věci jednoznačně zřejmé, že předmětem daného projektu je návrh změny zdroje tepla v dotčené budově – konkrétně zřízením nového topného zdroje a ohřevu teplé vody plynovými kotly, instalovanými v 1.NP domu, přičemž dojde k jejich propojení se stávajícím topným systémem budovy za posledními uzávěry zařízení stávajícího dodavatele tepla. Při realizaci faktického odpojování objektu od dosavadního zdroje tepla – uzavřením a zaplombováním posledních uzávěrů stávajícího dodavatele tepla – bude zároveň postupováno s vědomím žalobkyně a dle dohody s ní (viz už rekapitulované podmínky stanovené prvostupňovým rozhodnutím). Skutečnost, že daná stavba bude od SZTE fakticky odpojena, je tudíž ze spisové dokumentace naprosto zřejmá.
38. Jak přitom vyplývá z výše citovaného, odpojením od SZTE dochází ke změně způsobu vytápění, která je upravena právě v § 77 odst. 5 energetického zákona, a nejedná se proto o stavbu dle § 77 odst. 4 energetického zákona (ostatně takto správně vyložil už žalovaný a stavební úřad v namítaných rozhodnutích). V projednávaném případě tak jde o zcela samostatné zařízení – zdroj tepla, který nebude se stávajícím zařízením – zdrojem tepla – (funkčně) propojen, a svým samostatným provozem proto nebude moci původní rozvodné zařízení SZTE v budoucnu jakkoliv ovlivňovat. V předmětné věci se tudíž nejedná o náhradní nebo jiný zdroj tepelné energie ve smyslu § 77 odst. 4 energetického zákona. Požadavek na písemnou dohodu mezi stavebníkem a žalobkyní jako držitelem licence na rozvod tepelné energie tedy nebyl podmínkou povolení dané stavby. Uplatněná žalobní argumentace tudíž nebyla přílehlavá ani v této části.
39. K tomu je případným odkázat také na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38, ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 92/2013-51, ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 As 74/2020-40, ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, nebo ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 93/2016-30, z nichž mj. vyplývá, že předmětem řízení o povolení stavby – nového zdroje vytápění – není celá změna vytápění včetně odstranění tepelné přípojky (popř. stávající výměňkové stanice) a jiných technických otázek souvisejících s odpojením SZTE a jeho zaplombováním. V návaznosti na vše uvedené tedy nelze přisvědčit ani obecnému tvrzení žalobkyně, že napadené rozhodnutí působí v této části vnitřně rozporně, když je v daném ohledu podstatný samotný předmět stavebního řízení. Tepelná přípojka vedoucí do dotčeného bytového domu včetně stávající výměňkové stanice nemohla být předmětnou stavbou v rozsahu, v jakém byla povolována v daném stavebním řízení, dotčena.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Odpojení od SZTE se zároveň uskutečňuje nikoliv pouze faktickým odstraněním přípojky k SZTE (resp. stávající výměňkové stanice). K odpojení od SZTE a ke změně způsobu vytápění může zcela zřejmě dojít, aniž by byla tepelná přípojka (resp. stávající výměňkové stanice) odstraněna; realizace povolené stavby bude spočívat v instalaci nového zdroje tepla a zaplombování stávající tepelné přípojky ze SZTE. Faktická další existence tepelné přípojky (resp. stávající výměňkové stanice) pak nemusí být (a v tomto konkrétním případě není) pro účely stavebního řízení ve věci stavby spočívající ve změně topného zdroje relevantní. V tomto ohledu uplatněná žalobní tvrzení tedy nemohla být řešena správními orgány v dotčeném stavebním řízení, neboť se jedná o otázky týkající se ryze soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a stavebníkem, jdoucí nad rámec předmětu stavebního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 93/2016-30). Takové požadavky pak zjevně nemají zákonnou oporu a nelze je dovozovat ani z § 77 odst. 5 energetického zákona. Poukazované ustanovení totiž v žádném případě nezakládá kompetenci stavebního úřadu k tomu, aby bez dalšího rozšiřoval předmět stavebního řízení nad rámec žádosti stavebníka, neboť stavební úřad posuzuje stavební záměr v navržené podobě obsažené v projektové dokumentaci, popř. jakkoliv nad rámec podané žádosti zavazoval stavebníka k povinnostem stran SZTE. Stejně tak nelze pouze s odkazem na možné „znehodnocení části SZTE“ požadovat, aby stavebník již navždy setrval ve smluvním vztahu s žalobkyní jako stávajícím dodavatelem tepelné energie.

40. Dovožovala-li tedy žalobkyně zásah do svých práv k tepelnému zařízení též ze skutečnosti, že v namítaných rozhodnutích, resp. v projektové dokumentaci, není v úplnosti vyřešeno celkové odpojení dotčené budovy od SZTE, když informace plynoucí z projektové dokumentace o uzavření armatur za tepelnou přípojkou (resp. stávající výměňkovou stanicí) a zaplombování (ukončení) navazujících rozvodů v místě, které je již ve vlastnictví stavebníka, žalobkyně zřejmě nepovažovala v tomto ohledu za dostatečné, pak soud znovu konstatuje, že otázky související se samotným odstraněním tepelné přípojky ze SZTE nemohly být v daném stavebním řízení blíže řešeny. Ve smyslu nadepsaných judikатурních závěrů se totiž nejednalo o námitky vztahující se ke konkrétnímu zásahu do tepelného zařízení žalobkyně či dotčení tohoto zařízení, neboť ve svém důsledku šlo toliko o námitky soukromoprávního charakteru, které nebyly předmětem vedeného správního řízení. Soud proto nepřisvědčil ani této žalobní argumentaci.
41. Zdejší soud přitom neprovedl podle § 52 odst. 1 s. ř. s. žalobkyní navržené dokazování obsahem projektové dokumentace k výstavbě budovy X, postavené na pozemku p. č. X, v kat. úz. X, včetně stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí, jakož ani projektovou dokumentací k SZTE nacházející se na pozemcích p. č. XA a XB, v kat. úz. X, včetně stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí, a to pro zjevnou nadbytečnost. Jak totiž plyne ze shora provedeného hodnocení soudu, veškeré pro věc rozhodné okolnosti obsahovala již samotná spisová dokumentace vedená právě pro daný případ, kterou se však dokazování neprovádí. K tomu je pak třeba uvést, že navrhla-li žalobkyně též důkaz správním spisem vedeným v projednávané věci (konkrétně napadeným rozhodnutím), obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) nelze považovat bez dalšího za důkaz, neboť vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu nadepsaného ustanovení s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Vyplyvá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením řízení správního, přičemž správní spis je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládající skutkový stav,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Afs 194/2017-25).

42. S ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti tak soud ve věci uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
43. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. února 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
předseda senátu